

YDINKOHDAT 2

Miikka Ruokanen, Ydinkohdat: Johdatus kristinuskon ymmärtämiseen (WSOY, 1990, s.246).

Väliotsikointi enimmäkseen Miikka Ruokasen.

Jumalan Pojan nöyryytys ja voitto

Oppi Kristuksesta kirkon pää: Nykyisessä maailmanajassa Kristus vaikuttaa Pyhän Henkensä kautta kirkossa, sanan ja sakramenttien välityksellä. Hän on kirkon pää ja kirkko on hänen ruumiinsa (73).

-Tässä olisi välttämätöntä tuoda esille mitä kirkolla tarkoitetaan. Tavallinen yksinkertainen kansalainen tarvitsee tässä kohden seikkaperäisen selityksen. Ja kukapa muu kuin oppinut dosentti olisi sopivampi tämän selonteon antamaan! Rooman kirkon päähän Kristus ei voi olla, koska kyseessä on antikristillinen yhteisö. Voiko se olla luterilainenkaan kirkko, joka solmi Yhteisen julistuksen antikristillisen yhteisön kanssa? Riittävätkö "sana ja sakramentit" takeeksi Kristuksen kirkosta?

Vähän Aasian seurakunnille lähetetyissä kirjeissä ei tätä yhtälöä (sana ja sakramentit) lainkaan mainita. Kuitenkin Kristuksen kirkko oli joissakin näissä seurakunnissa katkolla, Ilm.2-3. Luultavasti Sardeen seurakunnassakin ulkonainen, muodollinen puoli rullasi, mutta yhtä kaikki seurakunta oli "kuollut" (Ilm.3:1). Eivätkö sana ja sakramentit nimenomaan luo "nimellisen seurakunnan"? Ne eivät suinkaan ole takeena **ekkleesian** läsnäolosta. Ei Lutherillekaan pelkästään "sana ja sakramentit" riittäneet Kristuksen kirkon tuntomerkeiksi; hän mainitsee näitä peräti seitsemän. Vähän Aasian seurakunnissa ongelmina olivat mm.: rakkauden puuttuminen, harhaoppien suosiminen, kuollut nimikristillisuus ja penseys. **Nämä kaikki voivat varsin hyvin kutea kirkossa, jossa "sana ja sakramentit" ovat muodollisesti esillä.**

Toisaalta voidaan sanan ja sakramenttienkin läsnäolosta kansankirkossa olla monta mieltä. Kun kääntymättömät papit saarnaavat liberaaliteologian ehdoilla käännetyistä Raamatusta, onko siellä sana esillä? Kun sakramentit jaetaan vastoin Raamatua "kaikille siunaukseksi", ovatko siellä sakramentit esillä? Sakramenteista ei ole hyötyä ainoastaan sikäli ETTÄ NIITÄ KÄYTETÄÄN, vaan että niitä OIKEIN (Raamatun mukaisesti) käytetään! Sakramenttien vaikutus ei ole automaattinen, kuten Rooma opettaa.

Pieper kirjoittaa: *"Mutta kaikki armon osallisuuteen saattaminen, jonka väitetään sakramenteissa tapahtuvan ex opere operato sine bono motu utentis, kuuluu mielikuvituksen piiriin eikä kristinuskoon"* (Pieper, Kristillinen dogmatiikka, s.449).

Hän on kirkon pää ja kirkko on hänen ruumiinsa (73).

-Jälleen kysymme: minkä kirkon? **Luther** kirjoitti: *"Kristus ei ole...huorien herra, ei murhaajien, harhaoppisten ja roistojen päämies...Pään on näet oltava ruumissa..., ja jäsenten on oltava riippuvia päästä, josta niiden elämä ja toiminta riippuu. Kristus ei siksi saata olla pahan yhteisön pää"* (WA,4,401).

"Lutherin sanat "pahasta yhteisöstä" merkitsevät, että ulkonainen kirkkojärjestö saattaa olla siinä määrin harhaoppien vallassa, epäraamatullisia evankeliumin muotoja edustavien uskottomien hallinnassa, että siitä on tullut epä kristillinen yhteisö. Sellaisena Luther ja muut uskonpuhdistajat pitivät ennen muuta aikansa roomalaiskatolista kirkkoa, josta oli tullut antikristillinen kirkkojärjestö. Lutherin mukaan se oli "varustettu

sakramenteilla, profeetoilla, apostoleilla ja evankelistoilla paljoo runsaammin kuin Jumalan seurakunta... Sellaisella matkimisella hän saa ihmisiä pois Kristuksen luota" (WA,50,646) (Saarnivaara, Elämä uskossa, 102-103).

MARIA

Maria on esikuva ja välittäjä

Marialle osoitetaan arvonantoa nöyrän ja kuuliaisen uskon esikuvana. Halki vuosisatojen kristityt ovat tottuneet myös lähestymään Jumalaa Marian kautta. Joidenkin on helpompaa puhua tälle kirkon äitihahmolle kuin osoittaa rukouksensa jollekin Pyhän Kolminaisuuden persoonista. Läntisessä kristikunnassa yleisin Marialle osoitettu rukous on ns. Enkelin tervehdys eli Ave Maria:

- Terve, Maria, armoitettu. Herra olkoon sinun kanssasi. Siunattu sinä vaimojen joukossa ja siunattu sinun kohtusi hedelmä Jeesus. Pyhä Maria, Jumalan äiti, rukoile meidän syntisten edestä nyt ja meidän kuolemamme hetkellä (74-75).

- Näin rohkeasti, röyhkeästi ja julkeasti Ruokanen ujuttaa katolista mariologiaa luterilaisille lukijoille - vieläpä tarjoten sitä kristinuskon "ydinkohtiin" kuuluvana!

"Läntisessä kristikunnassa" on turhan pramea nimitys Paavin porttokirkolle. Luther ei suostunut antamaan tälle lainkaan kristillisen kirkon nimeä.

Maria ja kirkon oppi

Maria sai ensimmäisinä vuosisatoina erityisen aseman teologiassa, kun kirkko taisteli erilaisia Kristusta koskeneita harhaoppeja vastaan. Oppi Mariasta eli mariologia on eräänlainen kristologian tukirakenne (75).

- Näin Ruokanen ympäpä mariologian kristinuskon perusoppien joukkoon ja niiden osaksi, vaikka se on selkeästi harhaoppi.

Jakamattoman kristikunnan yhteiseen varhaiseen opilliseen perustaan kuuluvat oppi Mariasta Jumalan synnyttäjänä ja oppi Marian ikuisesta neitsyydestä. Uuden testamentin maininta Jeesuksen veljistä ja sisarista tarkoittaa perinteisen tulkinnan mukaan Jeesuksen serkkuja (75).

- Ruokanen palaa "jakamattoman kristikunnan yhteiseen varhaiseen opilliseen perustaan", mutta hänen tulisi palata alkuseurakunnan opilliseen perustaan.

"Uuden testamentti maininta Jeesuksen veljistä ja sisarista tarkoittaa perinteisen tulkinnan mukaan Jeesuksen serkkuja."

- Mutta onko tälle tulkinnalle mitään todellisuus pohjaa? Ja onko tämä edes tulkinnan paikka? Ei pelkkä perimätieto riitä luterilaiselle! Raamatun oma ilmoitus menee perimätiedon edelle, Matt. 13:55-56. Eikö meidän luterilaisina tulisi hylätä perimätieto ja nojautua Raamattuun? Oikea kristinuskko tukeutuu Raamattuun ja heittää sen kanssa ristiriidassa olevan perimätiedon romukoppaan.

Luterilainen Maria

Luterilainen uskonpuhdistus omaksui vanhan kirkon opin Mariasta Jumalan synnyttäjänä ja ikuisena neitsyenä. Tunnustuskirjojen mukaan Maria on "korkeasti ylistetty neitsyt"; "Maria on todella Jumalan äiti, mutta sittenkin pysynyt neitsyenä". Marialla on luterilaisuudenkin mukaan

esirukoilijan asema: Maria rukoilee lakkaamatta kirkon puolesta, tunnustuskirjat opettavat...Uskonpuhdistajat pitäytyivät kirkon vuosisataiseen näkemykseen Mariasta, vaikka arvostelivatkin keskiajalla syntyneitä Maria-kultin kansanomaisia vääristymiä...Luther sanoo, että on oikein nimittää Mariaa "taivaan kuningattareksi", mutta ei jumalattareksi. Siksi hänen kauttaan voidaan myös lähestyä Jumalaa: - Maria ei halua sinun tulevan hänen luokseen, vaan hänen kauttaan Jumalan luo (75-76).

-Silkkaa katolista hapatusta ja hölynpölyä, jolle ei Raamattu anna mitään tukea. Mitä taas tulee Lutherin ja Tunnustuskirjojen kantaan, mariologia on on nähtävä katolisena jäänteinä. Muita jäänteitä ovat mm.: kasteuudestisyntyminen, kansankirkkoidea, messu ja oppi, jonka mukaan suruton pappikin voi menestyksellä hoitaa virkaansa. Suhtautuminen Mariaan kertoo, ettei uskonpuhdistus ollut täydellinen; se jäi puolitiehen. Ei siis ihme, että luterilainen kirkko tulee ennen pitkää em. napanuorien kautta vedetyksi jälleen äiti-kirkon syyliin.

Luther tunnustaa, että hänen rasisitteenaan on nimenomaan alkuaikoina ollut Rooman perintö: *"Luther esittää myös useasti pyynnön, että hänen ensimmäisiä kirjoja luettaessa oltaisiin hyvin sääliäisiä, koska ne eivät vielä olleet täysin puhtaita Rooman harhaopeista"* (Pieper, Kristillinen dogmatiikka, s.34).

Ruokanen: "hänen kauttaan voidaan myös lähestyä Jumalaa." - Näin Mariasta tehdään "kakkosvälittäjä" Jumalan ja ihmisten välille.

Vapautuksen teologia

Kolmannessa maailmassa, erityisesti Latinalaisessa Amerikassa, vaikuttava vapautuksen teologia on edennyt katolisen teologian uudella linjalla vielä pitemmälle. Nykyhetki on "raskaana tulevaisuudesta", Jumalan valtakunnan tulemisesta. Kristitty on avoin tulossa olevan Jumalan valtakunnan lahjalle; uskova voi arvostella kaikkia tämän maailman mahteja juuri siksi, että hän tunnustaa perimmältään vain ylösnousseen Kristuksen vallan. Tulossa olevan rauhan, oikeudenmukaisuuden ja rakkauden valtakunnan merkki pystytetään jo ennakoivasti siellä, missä valtakunnan toivo muuttuu konkreettiseksi toiminnaksi oikeudenmukaisten ja inhimillisten yhteiskunnallisten, poliittisten ja taloudellisten olosuhteiden puolesta. Se, joka tunnustaa Kristuksen Herraksi, on tällä tunnustuksellaan jo sitoutunut aktiiviseen taisteluun inhimillisen vapauden puolesta kaikkia niitä valtarakenteita ja instituutioita vastaan, jotka tukahduttavat ja tuhoavat Jumalan hyväksi luomaa elämää...

Vapautuksen teologian tunnetuin hahmo, perulainen katolinen teologi Gustavo Gutiérrez toteaa:

- Tämä teologia todentuu sitoutumisessa osallistumalla aktiivisesti ja tehokkaasti taisteluun, jonka riistetyt yhteiskuntaluokat ovat aloittaneet sortajiaan vastaan. - Jeesus julistaa oikeuden ja vapauden valtakuntaa, joka perustetaan historian köyhiä, sorrettuja ja marginalisoituja varten (78-79).

- Tässä lähdetään tuhatvuotista valtakuntaa perustamaan ihmisvoimin. Mutta Jeesushan sanoi: *"Minun kuninkuuteni ei ole tästä maailmasta"* (Joh.18:36).

Luther puhui kahden regimentin opista. Uskovien pitäisi pysyä hengellisen regimentin alueella.

Paavali taas neuvoi orjiakin pysymään orjina:

"Pysyköön kukin siinä asemassa, missä hänet on kutsuttu. Jos olet kutsuttu orjana, älä siitä murehdi; mutta vaikka voisitkin päästä vapaaksi, niin ole

ennemmin siinä osassasi. Sillä joka orjana on kutsuttu Herrassa, on Herran vapaa; samoin vapaana kutsuttu on Kristuksen orja" (1 Kor.7:20-22).

Paavali kehottaa kuuliaisuuteen esivallalle: *"Jokainen olkoon alamainen sille esivallalle, jonka vallan alla hän on. Sillä ei ole esivaltaa muutoin kuin Jumalalta; ne, jotka ovat, ovat Jumalan asettamat. Sentähden, joka asettuu esivaltaa vastaan, se nousee Jumalan säätämystä vastaan; mutta jotka nousevat vastaan, tuottavat itsellensä tuomion" (Room.13:1-2).*

Vapautuksen teologian kumouksellinen toiminta ei nauti Jumalan siunausta; se kantaa mukanaan Jumalan tuomiota. Apostoli olivat kuuliaisia esivallalle ja kehottivat siihen muitakin. *"Muistuta heitä olemaan hallituksille ja esivalloille alamaiset, kuuliaiset, kaikkiin hyviin tekoihin valmiit" (Tiit.3:1).*

Uskovien agiteeraminen taisteluun esivaltaa vastaan ei saa Raamatun tukea. **Sillä ei edistetä Jumalan valtakunnan tuloa.** Kristuksen valtakunta tulee siten, että sitä ennen kaikki inhimilliset valtakunnat muserretaan:

"Sinä näit, kuningas, katso, oli iso kuvapatsas. Se kuvapatsas oli suuri, ja sen kirkkaus oli ylenpalttinen. Se seiso i sinun edessäsi, ja se oli hirvittävä nähdä... Sinun sitä katsellessasi irtautui kivilohkare - ei ihmiskäden voimasta - ja iski kuvapatsasta jalkoihin, jotka olivat rautaa ja savea, ja murskasi ne. Silloin musertuivat yhdellä haavaa rauta, savi, vaski, hopea ja kulta, ja niiden kävi kuin akanain kesäisillä puimatantereilla: tuuli vei ne, eikä niistä löydetty jälkeäkään. Mutta kivistä, joka oli kuvapatsaan murskannut, tuli suuri vuori, ja se täytti koko maan" (Dan.2:31, 34-35).

Sovellutus Suomen oloihin

Pitkällä tähtäyksellä kenties suurin haaste on kuitenkin taistelu sitä taloudellisen kasvun ideologiaa palvelevaa väkivaltakoneistoa vastaan, joka pilaa ilmamme, vetemme, metsämme ja maamme. Tämä koneisto ei tuhoa vain tulevien sukupolvien elinmahdollisuuksia, vaan kaiken aikaa se vie ihmisiä ennenaikaiseen kuolemaan lisäämällä syöpää ja muita teollisuusmaille ominaisia tauteja. Kuka tahansa meistä voi joutua kärsimään ennenaikaisen "sankarikuoleman": uhraamaan henkensä kulttimenoissa ahneuden uskonnon alttarille.

Koko teollisessa maailmassa - niin lännessä kuin idässäkin - tarvitaan vapautuksen teologiaa, joka nousee luonnollista elämää tuhoavan teollisuuden, kulutushysterian, liikenteen ja politiikan väkivaltakoneistoja vastaan. Luontoa pilaava teollisuus on tämän hetken mahtavin väkivalta-instituutio maailmassa (79).

- Tässä ollaan maailmaa parantamassa oikein hartiavoimin, maailmaa, joka on talletettu tulel le, 2 Piet.3:7. Vapautuksen teologia ei nouse lähety skäskystä (Matt.28:18-20). Pohjana lienee kirkon itselleen ottama tehtävä, jota arkkipiispa Johansson nimittää "kansojen kaitsennaksi". Tästä ei kuitenkaan ole kirkolle mitään Jumalan käskyä - kirkko harjoittaa sitä "omaan laskuunsa"! Ruokanen unohtaa, **ettei Jumalan valtakunta tule voimaan rauhallisen kehityksen ja kasvun tietä - eikä ihmisponnistuksin, vaan katastrofin kautta.** Jumala itse puuttuu asioiden kulkuun radikaalilla tavalla. Kaikki inhimilliset rakenteet kokevat luhistumisen.

Toivon eikä katastrofin näköaloja

Maailmalopun kauppiaat julistavat:

- Me kuljemme kohti vaikeampia aikoja. ydinsota tulee, maailma hukkuu

saasteisiin, ihmiskunta tuhoutuu. Näin on säädetty ja Raamatussa ennustettu - turha on taistella Jumalan sääntämyksiä vastaan.

Tällainen passivoiva kohtaloukko on Raamatulle vierasta pakanuutta. Jos Raamattu puhuu lopunajan vitsauksista, se ei ole kehoitus edistää tuhoa - kuten esimerkiksi amerikkalaiset ydinvarustelua kannattavat fundamentalistit uskovat - vaan parannussaarnaa: Näin hulluja te olette, kääntykää ja luopukaa mielettömyydestänne tai te tuhoudutte! Meidät on kutsuttu Jumalan työtovereiksi varjelemaan maailmaa eikä saatanan kumppaneiksi sitä tuhoamaan.

Kohtaloukkoa perustellaan lähinnä ns. apokalyptisella eli ilmestyskirjallisuudella, jota Raamatussa edustavat runsaasti vertauskuvallista esitystä sisältävät profeetta Danielin kirja ja Ilmestyskirja. Kuitenkin kristillinen näkemys lopunajoista perustuu Kristuksen rististä ja ylösnousemuksesta avautuvaan, kokonaisvaltaiseen toivon näköalaan eikä apokalyptiseen spekulatioon (81).

- Raamatun puhe lopunajan vitsauksista on tosiaan "parannussaarnaa", mutta se ei tarkoita sitä, että ihminen lähtee yhteiskunnallisille kentille huseeraamaan ja parantamaan sitä, vaan kyse on henkilökohtaisesta parannuksesta. **Vapautuksen teologiassa pyritään tekemään parannusta toisten synneistä.** Miikka Ruokanen laittaa Raamatun eskatologian edessä "päänsä pensaaseen". Turha on vähätellä Danielin kirjaa ja Ilmestyskirjaa lopunajan tapahtumien kuvaajana. Ilmestys merkitsee sitä, että "verho otetaan pois" tulevien tapahtumien yltä ja päältä. Jumala on ilmoittanut, mitä lopunajat sisältävät. Hän ei ole jättänyt niihin minkäänlaista jossittelun varaa.

"Jeesuksen Kristuksen ilmestys, jonka Jumala antoi hänelle, näyttääkseen palvelijoille, MITÄ PIAN TAPAHTUMAN PITÄÄ; ja sen hän lähettämänsä enkelin kautta antoi tiedoksi palvelijalleen Johannekselle" (Ilm.1:1).

Ei lopunajan tapahtumia ole lainkaan sidottu ihmisten käyttäytymiseen, kuten Ruokanen antaa ymmärtää: "Näin hulluja te olette, kääntykää ja luopukaa mielettömyydestänne tai te tuhoudutte."

Jumalan tuomiot eivät siirry sillä, että uskovat yrittävät parantaa tätä maailmaa. Jumalan vitsaukset tulevat seurauksena ihmisten syntielämästä ja Jumala odottaa ihmisten kääntymistä hänen puoleensa, jota lopunajan ei kuitenkaan Raamatun mukaan tapahdu: *"Ja ihmiset paahtuivat kovassa helteessä ja pilkkasivat Jumalan nimeä, hänen, jolla on vallassaan nämä vitsaukset; mutta he eivät tehneet parannusta, niin että olisivat antaneet hänelle kunnian" (Ilm.16:9).*

Miksi lopunajan vitsauksia ei voi siirtää eikä mitätöidä? Tähän asti maailma on ollut Jumalan pitkämielisyyden ja kärsivällisyyden alla. Jumala on odottanut ihmisiä parannukseen ja pelastukseen. *"Ei Herra viivytä lupauksensa täyttämistä, niinkuin muutamat pitävät sitä viivytteläisenä, vaan hän on pitkämielinen teitä kohtaan, sillä hän ei tahdo, että kukaan hukkuu, vaan että kaikki tulevat parannukseen" (2 Piet.3:9).* Nyt tämä aika on lopussa. Tuomioiden aika on koittanut.

Tällä Ruokanen tietysti laillistaa vapautuksen teologiaan liittyvän yhteiskunnallisiin asioihin puuttumisen - mutta pieleen menee. Lopunajan ennustukset eivät ole millään tavoin ihmisen rukattavissa ja peukaloitavissa. Käsitys lopunajan tapahtumien katastrofaalisuudesta ei perustu ainoastaan Danielin kirjaan ja Ilmestyskirjaan, vaan myös itsensä Herramme Jeesuksen ilmoitukseen, Matt.24; Luuk.21 ja edelleen 2 Piet.3. **Kuka näistä kuvista pystyy kaunistamaan taulua maalaamaan?**

[Kristuksen odotus johtaa kriittisyyteen](#)

Kirkko on aina ollut pidättyväinen suhteessaan ilmestyskirjallisuuteen (81).

-Mikä kirkko? Kirkkoja on monta. Rooman kirkosta ei ole minkään mitaksi ja malliksi. Ruokasen kirkko on perin abstraktinen ja kasvoton. Rooman kirkko ei ole moneen vuosisataan täyttänyt kirkon mittaa. Ei ainakaan jälkeen 313, jolloin kristinusko tuli Rooman valtionuskonnoksi.

Siksi kristitty ei ole passiivinen katselija maailmanhistorian katsomossa, vaan aktiivinen vaikuttaja Jumalan maailmassa (81).

-Kyllähän olemme "Jumalan maailman" kanssa tekemisissä, mutta samalla maailman, joka on pahan vallassa. Tämä rajoittaa merkittävästi uskovan toimintaa. Uskovat eivät yleensä ole merkittäville paikoilla, joissa on mahdollista vaikuttaa yhteiskunnalliseen muutokseen. Toisaalta uskovat ovat "uuden aionin kansalaisia". Heidän yhdyskuntansa on taivaassa. *"Mutta meillä on yhdyskuntamme taivaassa, ja sieltä me myös odotamme Herraa Jeesusta Kristusta Vapahtajaksi"* (Fil.3:20).

Apostolit keskittyivät evankeliumin julistamiseen, eivätkä tämän maailman remontoimiseen. Paavali ilmaisi oman arvojärjestyksensä näin: *"Niinpä minä todella luen kaikki tappioksi tuon ylen kalliin, Kristuksen Jeesuksen, minun Herrani, tuntemisen rinnalla, sillä hänen tähtensä minä olen menettänyt kaikki ja pidän sen roskana - että voittaisin omakseni Kristuksen"* (Fil.3:8).

Rooman silloinen maailmanvalta ei liioin pyytänyt eikä saanut apostoleilta vetoapua.

Kristus on antanut meille häpeämättömän rohkean tulevaisuuden: kaikki tämän maailman valtajärjestelmät ovat muutettavissa! (81).

-Mistä moinen into ja uho maailman valtajärjestelmien muuttamiseen? Entä mistä tähän kaikkeen rahkeet? Apostoleilta kuitenkin puuttui tämä into. He näkivät, että "nykyiset taivaat ja maa ovat...talletetut tulelle". Tulen ruokaan ei kannattanut paljon satsata. Apostolit eivät olleet maailman tulevaisuuden suhteen optimistia. Päinvastoin he näkivät, että maailma kypsyy Jumalan tuomiolle. Maailman surkea tilanne ei inspiroinut heitä hommiin sen korjaamiseksi.

Ajan merkit

Ruokanen tuo hyvin lopunajan merkit esille aina kosmista tuhoa myöten. Mutta nämä luvut ovat selkeästi ristiriidassa lukujen "Toivon eikä katastrofin näköala" ja "Rakas viimeinen päivä", joissa määrättyjä uskovia syytetään lopunajan kauhukuvien maalailusta. Ei Raamatun ennustuksista kovin ruusuisia lopunajan näkymiä maalata, jos haluaa olla Raamatulle uskollinen. **Tosin Ruokasen olisi pitänyt tuoda esille se, että suurimmalle osalle maailmanlopun tapahtumat merkitsevät epätoivoa.** *"Ja ihmiset menehtyvät peljätessään ja odottaessaan sitä, mikä maanpiiriä kohtaa; sillä taivaitten voimat järkkyvät"* (Luuk.21:26).

On suurta hämäystä käsitellä maailmalopun kohtaava ihmiskunta yhtenä joukkona. Suhde "tuomariin" ratkaisee tyystin lopunajan odotuksen fiilikset - tätä ei Ruokanen tuo esille. *"Vaikka maa kaikkine asukkaineen menehtyy pelkoon, pidän minä pystyssä sen patsaat"* (Ps.75:4).

Eriyisiä merkkejä

Israelia käsitellään aivan raamatullisesti. Kirjoituksesta on helppo

tehdä johtopäätökset, että Ruokanen on "Israelin ystävä". Hän näkee Israelin edelleenkin Jumalan valittuna kansana, jota koskevat lopunajan lupaukset odottavat osin vielä täyttymystään.

Viimeinen tuomio

uskovat herätetään samanlaisina ihmisinä kuin he olivat maan päällä (83).

-Mielenkiintoinen kysymys, mutta minkä ikäinen on tällöin mallina?

"Rakas viimeinen päivä"

Otsikosta tulee välittömästi mieleen Wille Riekkisen haastattelu vuosien takaa. Haastattelu oli julkaistu Karjalaisessa juuri tuolla otsikolla. Jälleen on pakko sanoa, että suurelle osalle ihmiskuntaa tuo päivä on kaikkea muuta kuin odotettu ja "rakas". Ei ole mikään helppo asia lähestyä tuomiopäivää synnit omalla tunnolla.

Toisin sanoen heitä (uskovia) ei tuomita lainkaan (83).

-Tälle näkemykselle ei löydy tukea Raamatusta. Tosin uskova ei ole mitään "kadotustuomiota": *"Niin ei nyt siis ole mitään kadotustuomiota niille, jotka Kristuksessa Jeesuksessa ovat"* (Room.8:1). Mutta tuomioistuinta heidän eivätkä välttä; tosin se on käytännössä heille "palkanmaksu"-tilanne: *"Sillä kaikkien meidän pitää ilmestymän Kristuksen tuomioistuimen eteen, että kukin saisi sen mukaan, kuin hän ruumiissa ollessaan on tehnyt, joko hyvää tai pahaa"* (2 Kor.5:10).

Voi käydä niinkin, että uskovan kaikki teot palavat poroksi:

"niin kunkin teko on tuleva näkyviin; sillä sen on saattava ilmi se päivä, joka tullessa ilmestyy, ja tuli on koetteleva, minkälainen kunkin teko on. Jos jonkun tekemä rakennus kestää, on hän saava palkan; mutta jos jonkun tekemä palaa, joutuu hän vahinkoon; mutta hän itse on pelastuva, kuitenkin ikäänkuin tulen läpi" (1 Kor.3:13-15).

Eläessään monet ihmiset ovat saaneet kärsiä ja kuolla epäoikeudenmukaisesti, kun taas monet häpeämättömät riistäjät ovat ryöneet yltäkylläisyydessä. Tuomiolla puntit tasataan, elämän tuhoajat saavat rangaistuksensa, osattomaksi jääneet osansa. Ilman toivoa viimeisestä tuomiosta ihmisen historia olisi sietämättömän epäoikeudenmukainen, traaginen näytelmä (83-84).

-Tässä "punttien tasauksessa" Ruokanen menee pahasti harhaan. Viimeinen tuomio ei ole "punttien tasaamista", vaan siinä ratkaistaan iäinen autuus ja vaiva **sen perusteella, onko ihmiselle kelvannut Jumalan armo. Ei suinkaan maapällinen kurjuus käänny automaattisesti rajan takana taivaalliseksi autuudeksi. Ratkaisevaa on suhde Vapahtajaan.** Epäuskoisen huono-osaisen huono-osa tulee moninverroin kurjemmaksi rajan takana helvetin tullessa. Ei kenenkään omat kärsimykset tuo taivasosuutta. Vain ne huono-osaiset, joiden turvana ovat Jeesuksen kärsimykset ja **Jeesuksen maapällinen huono-osaisuus**, pääsevät taivaan autuuteen ja iloon. Uskovista koostuu "piskuinen lauma", joka pääsee taivaaseen. Rikkaan miehen ja Lasaruksen kertomuksen (Luuk.16.) perusopetus on siinä, että USKOVA voi kulkea hyvinkin ankea tien täällä ajassa, mutta rajalla tilanne muuttuu. Samoin tuo kertomus opettaa, että EPÄUSKOINEN RIKAS joutuu kadotuksen vaivaan. Tästä kertomuksesta ei ole kuitenkaan lupaa tehdä johtopäätöstä, että KAIKKI HUONO-OSAISSET pääsevät taivaaseen ja vastaavasti taas kaikki HYVÄOSAISSET joutuvat helvettiin.

Tässä Ruokanen vetää harhaiset johtopäätöksensä vapautuksen teologiasta.

Jumalan ulottuvuus

Kun siis saavut kasteelle, nautit Herran pyhän ehtoollisen tai saat synninpäästön, niin on taivas ylläsi avoin ja saat kuulla taivaallisen Isäsi puhuvan sinulle (85).

-Tämä taas on sitä katolista ja korkeakirkollista liturgiaa ja toiveajattelua. Ei tämä automaattisesti tapahdu. Hieman ex opere operato-meininki!

Vietettäessä pyhää messua, Kristuksen ruumiin ja veren sakramenttia, kirkon molemmat puoliskot (taisteleva-riemuitseva) ja koko turmeltumaton enkelikunta ovat mukana tässä lopunajallista, taivaallista juhla-ateriaa ennakoivassa tapahtumassa (85).

-Missä on **messun pyhyys**? Sehän on Rooman kirkon jumalanpalvelus. Messun historia on samalla Rooman kirkon surkea historia. Kyllä messu on pahoin rähjäntynyt Rooman kirkon matkassa. Pyhyys on kaukana!

KADOTUS

"Minä haluan helvettiin enkä taivaaseen. Helvetissä voin nauttia paavien, kuninkaiden ja prinssien seurasta. Taivaassahan on vain kerjäläisiä, munkkeja ja apostoleja. (N. Machiavellin viimeiset sanat.) (Hieman kevennystä raskaaseen pohdiskeluun! VH)

Jumalan hylkäämät

Heprean kieli ilmaisee kadotuksen sanalla ge-Hinnom, Hinnomin laakso. Tämä oli Jerusalemin kaatopaikka, jossa paloi jatkuva tuli - siitä Raamatun puhe ikuisesta tulesta. Kaatopaikan tuleen joutuminen kuvaa paremminkin Jumalan hylkäämäksi tulemista ja siitä aiheutuvaa piinaa kuin ihmisen käristämistä ikuisessa tulesa (86).

-"Ikuinen tuli" ei ole mikään Hinnomin laakson johdannainen, vaan se on suora lainaus Jeesuksen puheesta: *"Sitten hän myös sanoo vasemmalla puolellaan oleville: 'Menkää pois minun tyköäni, te kirotut, siihen iankaikkiseen tuleen, joka on valmistettu perkeleelle ja hänen enkeleillensä'"* (Matt.25:41).

Tätä on pidettävä "asiantuntijalausuntona". *"Hänellä on viskimensä kädessään, ja hän puhdistaa puimatanterensa ja kokoaa nisunsa aittaan, mutta ruumenet hän polttaa sammumattomassa tulesa"* (Matt.3:12). *"Ja jos sinun silmäsi viettelee sinua, heitä se pois. Parempi on sinulle, että silmäpuolena menet sisälle Jumalan valtakuntaan, kuin että sinut, molemmat silmät tallella, heitetään helvettiin, jossa heidän matonsa ei kuole eikä tuli sammu"* (Mark.9:47-48).

Eikö Jeesus tiennyt millaista helvetissä on vai sekoiliko hän sanoissaan - miten on Miikka Ruokanen? Onko Jeesus antanut oikeuden hänen selvien sanojensa vääristelevään tulkintaan?

Pyhä Henki ja Jumalan armo

Usko ei ole vain joidenkin tosiasioiden järkipäristä totena pitämistä, tunnekokemusta tai eettisesti tasokasta elämää, vaan usko on salaisuus, mysteeri, jonka henki synnyttää ihmisessä armonvälineiden, sanan ja sakramenttien, kautta. Kuitenkin, vaikka ihminen olisi kuinka usein tahansa tekemisissä näiden armonvälineiden kanssa, ei se häntä mitenkään hyödytä, ellei Pyhä Henki synnytä uskoa (92). -Tosi on!

Kirkko ja Henki

Jotta saisimme tämän (vanhurskauttavan) uskon, on asetettu evankeliumin opettamisen ja sakramentin jakamisen virka. Sanassa ja sakramentissa, niitä ikään kuin välikappaleina käyttäen lahjoitetaan Pyhä Henki, joka niissä, jotka kuulevat evankeliumin, vaikuttaa uskon missä ja milloin Jumala sen hyväksi näkee (93).

-Tarkkaan ottaen "sana ja sakramentit" eivät ole avainasemassa. Tätä ovat "uskovat". Jumalan siemenen välittäjinä voivat olla vain ne, jotka itse ovat syntyneet Jumalasta, Joh.3:3. Tulen levittäjänä voi olla vain tulesta syttynyt. Jumala ei ole sitoutunut mihinkään ulkonaiseen kirkkolaitokseen vaikka se ulkonaisesti omistaisi sanan ja sakramentit. Jumala on sitoutunut ekklesiaan, pelastuneisiin ihmisiin.

Kolminaisuus ei ole teoria Jumalasta

Tertullianus opetti Jumalasta: hän on "yksi olemus, mutta kolme persoonaa". Yksikään jumaluuden kolmesta persoonasta ei ole toisen osa eikä ominaisuus, vaan on olemassa itsenäisesti. Toisaalta kukin Kolminaisuuden persoona on ominaisuuksiltaan yhtä jumalallinen, aluton, iankaikkinen, kaikkialla läsnä oleva jne. (94).

Kirkon oppi Kolminaisuudesta

Pyhästä Hengestä Nikean konsiili lausui ainoastaan: "Ja Pyhään Henkeen." Sittemmin esiintyi harhoja, joissa Pyhää Henkeä pidettiin joko pelkkänä persoonattomana jumalallisena voimavaikutuksena tai enkelin kaltaisena olentona.. Konstantinopolissa opinkohtaa laajennettiin mm. painottamalla Pyhää Henkeä Kolminaisuuden persoonana, "joka lähtee Isästä ja jota yhdessä Isän ja Pojan kanssa kumarretaan ja kunnioitetaan". Myöhemmin, vasta 1000-luvulta alkaen, latinankielisessä kristikunnassa omaksuttiin kuuluisa lisäys "ja Pojasta" (filioque). Tämä lisäys on ollut eräänä syynä idän ja lännen kirkkojen hajaantumiselle eli skismalle (95).

KIRKKO, SEURAKUNTA

"Kellä ei ole kirkko äitinään, sillä ei voi olla Jumala Isänään. (Cyprianus.)

Kirkon neljä tuntomerkkiä

Nikean tunnustuksen mukaan kristityt tunnustavat "yhden, pyhän, katolisen (yhteisen) ja apostolisen kirkon". Nämä ovat kirkon neljä tuntomerkkiä; yhteisö, josta nämä tuntomerkit puuttuvat on pikemminkin lahko kuin aito kristillinen kirkko tai seurakunta (96).

- Kellä on Jumala isänä? Jokaisella, joka on uudestisyntynyt (Joh.3:3) - muilla näin ei olekaan. Uudestisyntyminen merkitsee nimenomaan syntymistä Jumalan lapseksi.

Ainut kirkon tuntomerkki (VH)

Kansankirkosta on erittäin työlästä löytää Kristuksen kirkon tuntomerkkejä. Taitaa olla niin, että kriittiseltä tarkkailijalta jää ainoaksi tuntomerkitseksi "apostolinen suksessio", joka sekin on varsin kiistanalainen.

KIRKON TODELLISET TUNTOMERKIT (VH)

Ruokasen mainitsemat kirkon tuntomerkit ovat pitkälti käsitteellisiä, abstrakteja. Mikä on oikea kirkko?

1. Herralle pyhitetty ja maailmasta erotettu

a. Kirkko (kreik.kyriakon = Herran oma) = Herralle pyhitetty. On kysymys aivan omasta erikoisesta joukosta, jolla ovat omat toimintaperiaatteet Raamatussa. Jokainen Herran oma on merkitty Pyhän Hengen sinetillä, Ef.1:13. -Kansankirkko, jonka ylivoimaisesti suurin enemmistö vaelttaa epäuskossa, ei täytä tätä kriteeriä.

b. Seurakunta, ekklesia (kreik. ek = ulos, kaleo = kutsua) merkitsee maailmasta uloskutsuttujen pientä yhteisöä. -Kansankirkko, johon kuuluvat sekä uskovat sekä maailma, ei täytä tätä kriteeriä. Kansankirkko on sekoitus (Babylon), jossa ei sallita mitään erottelua uskovien ja uskomattomien välillä.

2. Uskovien yhteisö

- Kirkon jäsenet ovat uskoontulleita. On aivan väärin ja luonnotonta nimittää yhteisöä pienen vähemmistön mukaan. Enemmistö määrää yhteisöä laidasta laitaan aina nimestä lähtien.

- Työntekijät ja luottamushenkilöt ovat uskossa.

- Seurakunnassa toimitaan Raamatun mukaan.

- Seurakunnan päätäntävalta on Kristuksella, Sanalla ja uskovilla.

-Kansanvalta sulkeutuu automaattisesti pois. Kansankirkon ja alkuseurakunnan välillä on rakenne-ero: alkuseurakunta koostui uskovista, kansankirkon enemmistö on epäuskoisia. Tämä on turmiollista nimenomaan kirkon vallankäytössä.

3. Suunnan jatkuva tarkistus

Oikea kirkko tarkistaa jatkuvasti suuntaansa - Raamatun mukaan. **Osmo Tiilikä** kirjoittaa: *"Koska se (lut.kirkko) ei ole, kuten Rooma opettaa omastaan, sine macula et ruca, sen on alati tarkistettava kulkutietään: ecclesia semper reformanda est"* (Tiilikä, Kristilliset kirkot ja muut yhteisöt, s.262). Ilman tarkistusta tulee tuho. Jeesus suoritti tarkistuksen Vähän Aasian seurakunnissa (Ilm.2-3) - ja huomautettavaa löytyi kosolti. Huomautukset eivät kuitenkaan koskeneet "sanaa ja sakramentteja". Koska Suomen ev.lut.kirkko on laiminlyönyt välttämättömät määräaikaistarkistukset, olemme ajautuneet käsillä olevaan kokonaisremonttiin! Tarkistuksen laiminlyönyt kirkko on ITSERIITTOINEN KIRKKO.

a. Tyytyväinen itseensä: *"Sillä sinä sanot: Minä olen rikas, minä olen rikastunut enkä mitään tarvitse; etkä tiedä, että juuri sinä olet viheliäinen ja kurja ja köyhä ja sokea ja alaston"* (Ilm.3:17).

b. Ryöstää Jumalan valtakunnan itselleen. *"Mutta Johannes Kastajan päivistä tähän asti hyökkätään taivasten valtakuntaa vastaan, ja hyökkääjät tempaavat sen itselleen"* (Matt.11:12). Tämä "tempaaminen" tapahtuu eri tavoin. Opetetaan:

- kirkon ulkopuolella ei ole pelastusta

- kellä ei kirkko ole äitinä sillä ei Jumala ole isänä

- omitaan sanan ja sakramenttien kautta taivasten valtakunta

Kansankirkko ei ole koskaan ahkeroinut tarkistaa suuntaa Sanan pohjalta.

Siis kansankirkko ei täytä tätä kriteeriä.

4. Seurakuntakuri

Uskovien yhteisö ei voi säilyä voimassa ilman seurakuntakuria. Ilman kuria seurakunnasta muotoutuu suruttomien ja uskovien sekoitus Babylon (suuri portto), jota suruttomat hallitsevat ja **jossa uskovat ovat onnettomia maksumiehiä**. Kuri ulottuu kahdelle alueelle:

a. Jäsenkuri. Synnissä eläviä ei oteta seurakunnan yhteyteen. Jos kuitenkin he ovat päässeet sinne ujuttautumaan, heitä nuhdellaan ja tarvittaessa poistetaan seurakunnan ulkopuolelle.

b. Työntekijäkuri. Harhoja opettavia kohdellaan samoin. Heillä ei ole kotipaikkaoikeutta uskovien yhteisössä, jossa Sanan tulee olla ohjenuora. -Seurakuntakurinkaan kohdalla kansankirkko ei täytä oikean seurakunnan kriteerejä.

SUMMA SUMMARUM: Kansankirkossa eivät täyty oikean seurakunnan raamatulliset kriteerit!

Elävät ja kuolleet jäsenet

Kirkkoon kuuluu sekä oikeita että väärinä jäseniä; kirkko on "sekoittunut ruumis". Oikeita eli eläviä jäseniä ovat ne, jotka henkilökohtaisesti uskovat kirkon uskon mukaisesti. Väärinä eli kuolleita jäseniä ovat ne, jotka kuuluvat kirkkoon vain nimellisesti (97).

-Tämä koskee vain kansankirkkoa. Alkuseurakunnassa "kuolleet jäsenet" pidettiin seurakunnan ulkopuolella kirkkokurin avulla. Mitä ne sisäpuolella tekevät melskaamassa - heistä hän on vain pelkkää harmia. Miksi näin? Vaikka he ovat kuolleita Jumalalle, he eivät ole sitä suinkaan Perkeleelle, vaan täyttävät hänen tahtoaan. Mitä hyötyä heitä on pitää sisäpuolella seurakuntaelämää sotkemassa? He ovat "susia lammastarhassa": *"Minä tiedän, että minun lähtöni jälkeen teidän keskuuteenne tulee julmia susia, jotka eivät laumaa säästä"* (Apt.20:29).

Kansankirkon malli on vanhatestamentillinen, samoin kuin sen pappiskeskeinen jumalanpalveluskin.

Kristuksen ruumissa ei ole kuolleita jäseniä: *"Minä olen totinen viinipuu, ja minun Isäni on viinitarhuri. Jokaisen oksan minussa, joka ei kannu hedelmää, hän karsii pois; ja jokaisen, joka kantaa hedelmää, hän puhdistaa, että se kantaisi runsaamman hedelmän"* (Joh.15:1-2).

Kahden ruumiin jäseniä (VH)

Epäuskoinen ei ole ainoastaan "kuollut Kristuksen ruumiin jäsen", vaan hän on "elävä" Perkeleen ruumiin jäsen. **Tunnustuskirjoista** luumme: *"Onhan selvää, että jumalattomat kuuluvat perkeleen valtakuntaan ja ruumiiseen, hänen, joka jumalattomia pitää pakkovaltansa alaisina vankeina"* (TK s.131 (31)).

Näin ollen saamme kansankirkosta Kristuksen ruumiina perin oudon kuvan: suurin osa kansankirkko-Kristuksen ruumiin jäsenistä onkin Perkeleen ruumiin jäseniä. Onpa siinä erikoinen luomus, jossa itsellään Miikka Ruokasella on selittämistä! Näkisin, että ajatteleva ihminen kohtaa ylivoimaisia vaikeuksia yrittäessään selittää kansankirkkoa Kristuksen

ruumiiksi. Lutherkin koki asian näin: -"Luther kirjoitti: *Kristus ei ole...huorien herra, ei murhaajien, harhaoppisten ja roistojen päämies...Pään on näet oltava ruumissa..., ja jäsenten on oltava riippuvia päästä, josta niiden elämä ja toiminta riippuu. Kristus ei siksi saata olla pahan yhteisön pää*" (WA,4,401). "Paha yhteisö" on yhteisö, jonka enemmistö on Perkeleen ruumiin jäseniä. Näin siis olemme Lutherilla ja Tunnustuskirjoilla kumonnet illosion, joka koskee kansankirkkoa Kristuksen ruumiina.

Elävät ja kuolleet jäsenet (jatk.)

Se, joka luulee voitavansa osoittaa, ketkä ovat tosi uskovaisia ja ketkä vain nimikristittyjä, puuttuu pyhän Jumalan toimialaan. Sellainen ottaa röyhkeästi itselleen valtuuksia, jotka eivät hänelle kuulu (97).

-Alkuseurakunta piti kiinni seurakuntakurista "puuttumatta Jumalan toimialaan", tai oikeammin: Jumala oli delegoinut tämän tehtävän seurakunnalle. Seurakunta ei voinut pysyä "kirkkona" (kyriakon = Herran oma) eikä ekklesiana (uloskutsuttuna) ilman seurakuntakuria.

Lopullinen laittomuus valtasi tältä osin kirkon kun kristinusko 313 julistettiin Rooman valtionuskonnoksi. Suurin ongelma ei ole suinkaan julkisyntisten havaitseminen, vaan se, **ettei kahtiajako kuulu kansakirkon olemukseen eikä identiteettiin**. Kirkkokurin ottaminen käytäntöön merkitsisi kuoliniskua kansankirkolle - ja tässä on villakoiran ydin! **Pahinta ei ole, jos emme saisi viimeistä rikkaruohoa nyhdetyksi, pahinta on, jos tällä verukkeella sallimme "kaikkien kukkien kukkia"**. Maanviljelijä tietää, ettei viimeisen rikkaruohon torjuminen ole mahdollista, mutta hän on **täysi ääliö**, jos hän tällä tekosyyllä jättää koko torjunnan! Hän on tyhmemmistä tyhmin! Hänen on turhaa odottaa minkäänlaista satoa ja menestystä työstään - kunnes edes hitusen älli kasvaa.

Seurakunta, joka hylkää seurakuntakurin, toimii "röyhkeästi" Raamatun selkeää sanaa vastaan. Hän polkee törkeästi maahan Raamatun seurakuntapiirustukset. Tämä tulee esille hyvin mm. Vähän Aasian seurakunnille lähetetyissä kirjeissä. Tyatiran seurakunnan ydintä näiversi "väärä suvaitsevaisuus": *"Mutta se minulla on sinua vastaan, että sinä suvaitset tuota naista, lisebeliä, joka sanoo itseään profeetaksi ja opettaa ja eksyttää minun palvelijoitani harjoittamaan haureutta ja syömään epäjumalille uhrattua"* (Ilm.2:20).

Syntinen kirkko

Inhimillisenä laitoksena kirkko on byrokraattinen, rakkaudeton ja useimmiten ajastaan jäljessä. Historiansa aikana kirkko on monesti tehnyt väärin, mm. langennut valtopolitiikkaan, ristiretkiin ja uskonsotiin..Jostain meille käsittämättömästä syystä Jumala on niin armahtava, ettei kirkon syntyisyys kuitenkaan estä häntä toimimasta kirkossa ja kirkon kautta. Kirkko ei ole jumalallinen siksi, että sen papit ja jäsenet olisivat uskossaan vahvoja ja moraalissaan nuhteettomia. Kirkko on jumalallinen, koska kirkon pää, Kristus, asuu Pyhän Henkensä kautta ruumiissaan, kirkossa (98).

-Tässä samaistetaan kansankirkko ja Kristuksen ruumis. VOI, VOI, VOI! Samalla samaistetaan kansankirkko ja alkuseurakunta. Kuten edellä totesimme, tämä ei ole lainkaan mahdollista.

Entä jos kirkko kantaa jatkuvasti Jumalan tuomiota niskassaan? Entä jos se **on pystyssä vain Jumalan kärsivällisyyden ansiosta**? Entä jos se suuren enemmistönsä ansiosta kantaa Perkeleen ruumiin leimaa? Entä jos se kypsyy lopulliseen tuomioonsa ja kukistumiseensa? Entä jos se valmistautuu

antikristuksen vastaanottamiselle? **"tuo vastustaja, joka korottaa itsensä yli kaiken, mitä jumalaksi tai jumaloitavaksi kutsutaan, niin että hän asettuu Jumalan temppeliin ja julistaa olevansa Jumala"** (2 Tess.2:4).

Kristus ei ole sitoutunut mihinkään seurakuntaan tai kirkkoon. Kirkko, joka hylkää Kristuksen parannuskehotukset, saa kokea Kristuksen hylkäämisen: **"Muista siis, mistä olet langennut, ja tee parannus, ja tee niitä ensimmäisiä tekoja; mutta jos et, niin minä tulen sinun tykösi ja työnnän sinun lampunjalkasi pois paikaltaan, ellet tee parannusta"** (Ilm.2:5).

Kristus - synnin palvelija (VH)

Opettaessaan kansankirkkoa Kristuksen ruumiina, jonka jäsenet kuitenkin ovat voittopuolisesti "kuolleita" (so. perkeleen ruumiin) jäseniä, **Ruokanen tekee Kristuksesta synnin palvelijan**. On johdonmukaista, että ruumista nimitetään sen enemmistömateriaan mukaan. On selvää, ettei mikään valtakunta saa nimeä vähemmistönsä mukaan. Pieni ruotsalaisvähemmistö ei voi vaatia Suomen nimen muuttamista vähemmistön nimen mukaan. **"Mutta jos meidät itsemmekin, pyrkiessämme vanhurskautumaan Kristuksessa, on havaittu syntisiksi, onko sitten Kristus synnin palvelija? Pois se!"** (Gal.2:17).

Merkillinen usko (VH)

Miikka Ruokanen omistaa ihmeellisen uskon, ihmeellisen siinä mielessä, että hän kuvittelee Kristuksen ruumiiksi sen, joka kantaa Perkeleen ruumiin ilmeisiä tuntomerkkejä. Lutherilla ei tätä uskoa ollut: *"Voisin minäkin hokea: Kirkko, kirkko, isät, isät, kuten he tekevät...Mutta minulla ei ole sellaista merkillistä uskoa, josta Jumala on minua varjeleva, kun hän on minut siitä kerran vapauttanut, - ei ole siis minulla sellaista uskoa, että voisin kutsua Kristuksen kirkoksi sellaista kirkkoa, joka koristaa itseään Kristuksen kirkon nimellä ja siitä kerskaa ja kuitenkin on jumalattomien kopa ja perkeleen kirkko, kuten hedelmät valtavasti todistavat puun olevan pahan"* (Luterilainen 2/96, A.Aijal Uppala, Lutherin vapautuminen paavikirkosta). -Aivan ilmeisesti dosentti Ruokanen tässä haluaa toteuttaa hurskasta (ja raamatullistakin) periaatetta "järjen vangiksi ottamisesta", 2 Kor.10:5.

Uudistumisen tarve

Valitettavasti useimmat seurakuntamme ovat massiivisia kylmiä laitoksia, jotka pikemminkin vahvistavat ihmisten vieraantuneisuutta...Pitäjän rajoja myötäilevä seurakunnan malli on menneisyyteen jääneen maalaisen yhtenäiskulttuurin peruja. Suurissa kaupungeissa, joissa yksinäisyys on polttava ongelma, yhteisömäiselle seurakunnalle on suuri kysyntä. Mikäli kaupunkiseurakunnat eivät vastaa tähän haasteeseen, ihmiset vieraantuvat entistä enemmän kirkosta (99).

-Tässä ei ole villakoiran ydin, eikä ongelmaa ratkaista millään uudella ryhmyksellä. Ongelmana on Jumalan sanan asema seurakunnissa. Tässä taas on pakko nostaa temppelin harjalle teologinen tiedekunta, joka ei valmista Sanaan sidottuja paimenia! Tie uudistukseen on pappis-koulutuksen perusteellinen uudistus! Tässä Ruokanen pappien kouluttajana yrittää väistää vastuutaan ja vierittää synn muille tahoille.

Pappiskoulutuksen uudistamisen lisäksi pitäisi luopua välttämättä harhaisesta seurakuntaopista, jonka mukaan kansankirkkoa pidetään Kristuksen ruumiina. Tämä mm. torpedoi tehokkaasti evankelioimistyön. Messu "Jumalan kansan kokoontumisena" toimii samaan suuntaan - ei ole muuta kuin Jumalan kansaa!

Kohti ehtoollisseurakuntaa

Viimeisimpien sosiologisten mittausten mukaan suomalaisten kaupunkiseurakuntien elämässä on tapahtumassa hiljalleen muutos: kehitys kohti "ehtoollisseurakuntaa" (100).

-Tämä suuntaus on yhteydessä sanan aseman heikkenemiseen. Suuntaus on selkeästi kohti sakramentalismia.

Väinö Hotti